

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА 75/117/ЕИО

от 10 февруари 1975 година

ЗА СБЛИЖАВАНЕ НА ЗАКОНОДАТЕЛСТВАТА НА ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ ОТНОСНО ПРИЛАГАНЕТО НА ПРИНЦИПА ЗА РАВНОСТОЙНО ЗАПЛАЩАНЕ НА РАБОТНИЦИТЕ ОТ МЪЖКИ И ЖЕНСКИ ПОЛ

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 100 от него;

като взе предвид предложението на Комисията;

като взе предвид становището на Европейския парламент¹;

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет²;

като има предвид, че прилагането на принципа за равностойно заплащане на работниците от мъжки и женски пол, който фигурира в член 119 от Договора, е неразделна част от създаването и функционирането на Общия пазар;

като има предвид, че преди всичко следва държавите-членки да осигурят прилагането на този принцип, чрез подходящи закони, подзаконови и административни разпоредби;

като има предвид, че Резолюцията на Съвета от 21 януари 1974 г.³ относно програмата за социално действие, с цел да се постигне, едновременно с подобряването на условията на живот и труд, и балансирано икономическо и социално развитие на Общността, е признала приоритетния характер на действията, които се предприемат в полза на жените по отношение на достъпа до трудовата заетост и до професионалната квалификация и развитие, както и по отношение на условията на труд, включително и на заплащане;

¹ ОВ N C 55, 13.5.1974г., стр. 43

² ОВ N C 88, 26.7.1974г., стр. 7

³ ОВ N C 13, 12.2.1974г., стр. 1

като има предвид, че трябва своевременно да се скрепят основните законови разпоредби с норми, които да имат за цел да улеснят прилагането на практика на принципа за равенството по такъв начин, че всички работници или служители в Общността да могат да бъдат закриляни в тази област;

като има предвид, че продължават да съществуват различия между отделните държави-членки, независимо от положените усилия за прилагане на резолюцията, приета от конференцията на държавите-членки на 30 декември 1961 г. за равностойно заплащане на работниците от мъжки и женски пол; че поради това трябва да се сближат националните разпоредби по отношение на прилагането на принципа за равностойно заплащане,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

Принципът за равностойно заплащане на работниците от мъжки и женски пол, който фигурира в член 119 от Договора, и който е наричан по-нататък “принцип за равностойно заплащане”, предполага премахването на всякаква дискриминация, основана на пола по отношение на всички аспекти и условия, които са свързани със заплащането на един и същ труд или на труд с еднаква стойност.

В частност, когато за определянето на възнаграждението се използва система за класификация на професиите, то тази система трябва да се основава на едни и същи критерии както за мъжете, така и за жените и да бъде изградена така, че да изключва всякаква дискриминация, основана на пола.

Член 2

Държавите-членки въвеждат в националните си правни системи необходимите мерки, за да дадат възможност на всички работници или служители, които смятат, че са ошетени, поради неприлагането на принципа за равностойно заплащане, да предявяват своите претенции по съдебен ред, след евентуалното сезиране на други компетентни органи.

Член 3

Държавите-членки премахват всякаква дискриминация между мъжете и жените, която произтича от законовите, подзаконовите или административните разпоредби, противоречащи на принципа за равностойно заплащане.

Член 4

Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да може разпоредбите, които фигурират в съвместните спогодби, в ценовите листи или в споразуменията за възнагражденията или за индивидуалните трудови договори и които противоречат на принципа за равностойно заплащане, да бъдат или да могат да бъдат обявявани за недействителни, или да могат да бъдат изменяни.

Член 5

Държавите-членки предприемат необходимите мерки за закрила на работниците или служителите срещу всяко уволнение, което представлява реакция от страна на работодателя на жалба, подадена в рамките на предприятието или на предприета съдебна процедура, насочени към спазването на принципа за равностойно заплащане.

Член 6

Държавите-членки предприемат, в съответствие с националните условия и с правните си системи, необходимите мерки за гарантиране прилагането на принципа за равностойно заплащане. Те се уверяват в съществуването на ефикасни средства, които позволяват да бъде съблюдаван този принцип.

Член 7

Държавите-членки следят за това, мерките, предприети в изпълнение на настоящата директива, както и вече действащите разпоредби в тази област, да бъдат доведени до знанието на работниците или служителите, посредством всички подходящи средства; каквато е информацията по работните места.

Член 8

1. Държавите-членки въвеждат необходимите закони, подзаконови и административни разпоредби, за да приведат законодателството си в съответствие с настоящата директива в срок до една година след уведомяването за нея и незабавно уведомяват Комисията за това.
2. Държавите-членки предоставят на Комисията текстовете на законите, подзаконовите и административните разпоредби, които приемат в областта, регулирана от настоящата директива.

Член 9

В срок от две години след изтичането на едногодишния период, предвиден в член 8, държавите-членки предоставят на Комисията цялата необходима информация, с цел да ѝ дадат възможност да изготви доклад относно прилагането на настоящата директива, който да внесе в Съвета.

Член 10

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 10 февруари 1975 година

За Съвета:

Председател

G. FITZGERALD